

kulturel Betydning, at der bliver anlagt Baner rundt omkring i det ganske Land. Man maa jo huske paa, at Banerne har en stor Mission, og de Penge, der gives ud til dem, maa man ikke regne som udgivne til unyttige Foretagender. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale det høje Ting, trods de Betæneligheder, der kan være ved at vedtage et saa stort Forslag saa sent paa Samlingen, dog at gøre det.

Hermed skal jeg anbefale Forslaget med de af Ministeren og Flertallet stillede Ændringsforslag. Med Hensyn til det ærede 1ste Medlem for 6te Kredse (Hey) Bemærkning i Betænkningen skal jeg ikke udtale mig endnu. Maaske vil der senere blive Lejlighed dertil.

Hey: Efter at Forslaget om at nægte Tilladelse til denne Sags anden Behandling er forkastet, skal jeg ikke komme ind paa at tale videre om de enkelte Ændringer. Det vil forstaaes af hele min Stilling til Sagen, at jeg mener, at den ikke burde fremmes. Den hviler paa saa løst og uforberedt et Grundlag, at den overhovedet ikke burde være kommet saa vidt, som den nu er. Den Afgørelse, der blev truffet, blev truffet med et Overtal af 1 à 2 Stemmer og staar for mig meget mere som et Udtryk for den stærkeres Ret end som et Udtryk for Ret og Billighed og for, hvad der er passende.

Et Par Bemærkninger ønsker jeg at gøre til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører kritiserede det Tal omkring 100 Mill. Kr., som jeg havde nævnt i min Mindretalsbemærkning i Betænkningen. Ja, Meningerne kan jo være delte om, hvilket Tal der er rigtigt. Jeg kan ikke tænke mig, at den ærede Ordfører vil tro paa de 50 Mill. Kr., for naar man ser paa, at det, der var Tale om i 1914, efter Vurderinger foretagne paa Grundlag af Priserne før Krigen vilde koste Staten 30 Mill. Kr., og man lægger Prisstigningerne og det uhyre Antal nye Baner til, maa jeg sige, at man er saa fjernt fra de 50 Mill. Kr., som man vel kan være. Men saa siger den ærede Ordfører til mig, at jeg kan være rolig, for hvis der kun brugtes 1 Mill. Kr. om Aaret, vilde det være 100 Aar, inden Anlægene blev udført; derfor behøvede min Betænelighed ikke at være stor. Ja, jeg skal give den ærede Ordfører Ret i, at der er Baner blandt dem, som her er foreslaaede, som saa udmærket godt kunde vente 100 Aar med at blive udført, og som den ærede Ordfører vistnok vilde have svært ved at forsvare, naar man gik nærmere ind paa dem. Men

saaledes er Forholdet slet ikke nu. Man skal ikke nøjes med 1 Mill. Kr. om Aaret, hvad jeg ogsaa vilde finde var for lidt. Nej, Trykpressen skal i Gang; saa længe vi har Papir, kan vi lave Jernbaner og Finansministeren trykke 5 pCts. Obligationer, som han i dette Øjeblik slet ikke kan sælge til Pari og efter alle kyndige Folks Mening i de nærmeste Aar vil komme til at omsætte til en Kurs, der ligger et ganske godt Stykke under Pari, hvorved overhovedet disse Jernbaner vil blive fordyret. Men det paatager jeg mig ikke Ansvar for, det er de Herrers Ansvar, der fører Sagen igennem paa denne Maade, og som uden Hensyn til Tid og Overvejelse siger, at det skal være saadan.

Til Slutning vil jeg her kun gøre en kort Bemærkning om den formelle Side af Ændringsforslag Nr. 14. Den ærede Ordfører har nu indrømmet her i Salen, at dette Ændringsforslag, efter at Udvalgsarbejdet var færdigt, er lavet af ham og Ministeren. Ja, det er jo fortræffeligt, men hvis jeg vilde kalde det passende, vilde jeg være saa langt fra Sandheden, som jeg overhovedet kunde være. Og hvis jeg vilde betegne det med det Udtryk, som jeg havde Lyst til, vilde den højtærede Formand øjeblikkelig ringe med sin Klokke. Men jeg har i de 16 Aar, jeg har siddet i dette høje Ting, aldrig været kaldt til Orden, og jeg skal heller ikke risikere at blive det i Dag, selv om der er meget stærk Opfordring til at bruge et saadant Udtryk. Men jeg vil understrege — lad saa Forslaget være saa redaktionelt som muligt; det maa dog erindres, at det ikke er Ordføreren, der skal afgøre, om Forslaget er redaktionelt eller ej, det er aldeles ikke Ordførerens Skøn, det her kommer an paa —, at det er en ejendommelig Maade at behandle et Udvalg paa, at efter at man i Huj og Hast har givet Lov til, at ens Navn sættes under Betænkningen, og man har valgt et Redaktionsudvalg, saa kommer Ordføreren og siger: Ja, Ministeren og jeg er enige om denne Ændring, vi skønner, den er redaktionel, derfor skal den ind. Jeg fremhæver kun dette som et yderligere Bevis for hele Arbejdsmetoden i denne Sag.

Døcker: Jeg vil gerne tillade mig at understrege nogle Udtalelser, der staar i Betænkningen, idet jeg hører til dem, der har den Opfattelse, at det har været lidt vanskeligt i det hele taget at kunne indse det betimelige og forsvarlige i for Tiden at gaa til et saa stort Jernbanelovforslag som dette. Alligevel findes jeg blandt det Flertal, der accepterer baade de Ændringer, der fore-